

Arrest

**nr. 59 669 van 14 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 18 januari 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. CROSIERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 4 december 2009 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 27 oktober 2010 aangevuld met certificaten in verband met Nederlandse taallessen.

1.2. Op 20 december 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 18 januari 2011 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat ze geregulariseerd wil worden op basis van de vernietigde instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11.12.2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde vernietigde instructie, te blijven toepassen.

Het gerechtelijk onderzoek inzake inbreuken op de wet op de mensenhandel werd afgesloten. Het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen meldde op 21.09.2005 per schrijven dat de zaak met als referte AN37.35.107080-05 geseponeerd werd. Bijgevolg beroept zij zich ten onrechte op het statuut van slachtoffer van mensenhandel (Arts. 61/2 t.e.m. 61/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Arts. 110bis en ter van het K.B. van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en vormt dit element geen reden tot regularisatie. Het is niet aan onze diensten om zich uit te spreken over het feit dat betrokkene wel degelijk dient aan- schouwd te worden als een slachtoffer van mensenhandel.

Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, Nederlands zou spreken en leert zoals de aange- leverde attesten doen vermoeden, een begeleidingsovereenkomst heeft gesloten met de vzw Payoke en een relatie zou hebben met de heer (N.), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voor- waarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructie dd. 19.07.2009.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 04.08.2005 met een ‘afstand van haar asielaanvraag bij CGVS’. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk minder dan 1 maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

°Betrokkene deed afstand van haar asielaanvraag bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 04.08.2005

°Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 29.07.2005. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)

1.3. Op 18 januari 2011 wordt er aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° *Betrokkene deed afstand van haar asielaanvraag bij het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 04/08/2005.*

° *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 29/07/2005. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land. (...)*

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep en de rechtspleging

2.1. Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Verweerder preciseert dat verzoekster het vereiste belang bij haar beroep ontbeert in de mate dat het gericht is tegen het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder specificeert dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins maakt dat verzoekster niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven en dat dit geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van verzoeksters illegale verblijfssituatie. Verweerder vervolgt dat het thans bestreden bevel niet meer is dan een herhaald bevel, nu aan verzoekster in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet reeds eerder, met name op 11 augustus 2005, een bevel gegeven werd om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij werpt op dat verzoekster dit bevel om het grondgebied te verlaten niet aangevochten heeft. Verwerende partij besluit dat voormeld bevel definitief en uitvoerbaar is zodat komt vast te staan dat verzoekster geen enkel belang heeft bij de nietigverklaring van het thans bestreden bevel.

2.2. Het gegeven dat verzoekster eerder een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, verhindert niet dat haar rechtstoestand ondertussen kan wijzigen en dat zij op grond hiervan een aanvraag om verblijfsmachtiging indient. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat opnieuw werd getroffen nadat deze aanvraag behandeld werd, kan bekleed zijn met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht, waar verzoekster wel degelijk een belang aan ontleent (cfr. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004).

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, wordt verworpen.

2.3. In fine van haar verzoekschrift vraagt de verzoekende partij de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.4. De Raad merkt op dat gewijzigde wetgeving betreffende de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts van toepassing is op verzoekschriften die ingediend worden vanaf 1 april 2011 en dus niet van toepassing is op onderhavig geval. Er is dus vooralsnog geen rolrecht verschuldigd en onderhavige procedure is bijgevolg nog kosteloos. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.3. omschreven verzoek.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden werpt verzoekster op: *“Slachtoffer mensenhandel: Europese Richtlijn 2004/81/EG van de Raad van 29 april 2004”.*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Aangezien in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat verzoekster geen slachtoffer is van mensenhandel om reden dat het strafdossier door het Openbaar Ministerie werd geseponeerd; Dat er uiteraard tal van redenen zijn om tot seponering over te gaan, zoals geen opportuniteit, daders onbekend, geen prioriteit, ernst van de feiten,...

Dat het gegeven dat de daders dewelke verzoekster als slachtoffer van mensenhandel vanuit Rusland naar België hebben gedwongen, niet zijn gevonden, net wijst op het complexe internationale en goed georganiseerde structuur van deze criminele organisatie; Dat thans voorhouden dat verzoekster geen slachtoffer is van mensenhandel, voor verzoekster alle verbeelding tart nu zij onwaarschijnlijke angsten heeft beleefd, zowel moreel als op fysisch vlak;

Dat de Belgische wetgeving voorziet in mogelijkheden om slachtoffers van mensenhandel een verblijfsstatuut ver verschaffen; Dat verzoekster als slachtoffer van mensenhandel weliswaar het land illegaal is binnengekomen, doch het geen twijfel lijdt dat verzoekster bescherming nodig heeft; Dat dienaangaande sinds 1994 er een 'statuut mensenhandel' bestaat;

Dat slachtoffers van mensenhandel verblijfsdocumenten kunnen verwerven wanneer:

- 1. ze samenwerken met de gerechtelijke autoriteiten én*
- 2. de verplichte begeleiding van een gespecialiseerd opvangcentrum aanvaarden (zoals Payoke, Pag-Asa en Surya)*

Dat zulks tevens is verwoord in een Europese Richtlijn: Richtlijn 2004/81/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan de onderdanen van derde landen die het slachtoffer van mensenhandel zijn of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie; Dat ook slachtoffers van mensenhandel die een klacht indienden, doch waarbij geen veroordeling van de uitbuiters kon geschieden en het dossier werd geseponneerd, na hier twee jaar te hebben verbleven onder het statuut van mensenhandel, quod certe in casu, eveneens een individuele regularisatieaanvraag indienen op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet; Dat verzoekster de hierbovenvernoemde tweeledige voorwaarden, met name samenwerking en begeleiding bij Payoke, heeft bewerkstelligd en aanvaard;

Dat seksuele uitbating manifest onaanvaardbaar is en verzoekster dan ook in het licht van de Belgische wettelijke regelgeving en de Europese richtlijn als slachtoffer;"

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"De verwerende partij laat vooreerst gelden dat verzoekster zich niet op ontvankelijke wijze kan beroepen op de directe werking van de Richtlijn 2004/83/EG. Deze richtlijn werd immers reeds geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 2 van de wet van 15.09.2009 bepaalt:

"Deze wet zet onder meer de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, de richtlijn 2004/83 EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale erkenning behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de richtlijn 2004/81/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie, om in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. " Ondergeschikt laat de verwerende partij het volgende gelden.

Verzoekster stelt dat ze als slachtoffer mensenhandel het land illegaal is binnengekomen, doch dat ze als slachtoffer mensenhandel bescherming nodig heeft. Ze stelt dat er sinds 1994 een 'statuut mensenhandel' bestaat. Ze verwijst naar haar verblijf in Payoke. De verwerende partij laat gelden verzoekster kritiek op geen enkele wijze kan leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich op 2.08.2005 aanmeldde bij Payoke.

Op 11.08.2005 werd aan verzoekster in het kader van de bijstand aan slachtoffers van mensenhandel het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met een termijn van 45 dagen. Reeds op 26.09.2005 werd aan de verwerende partij gemeld dat Payoke de begeleiding van verzoekster stopzet, wegens de seponering van het dossier door het Parket van de procureur des Konings. Verzoekster werd nooit in het bezit gesteld van het bijzonder statuut van slachtoffer van mensenhandel. Het dossier van verzoekster werd reeds in 2005 afgesloten. Verzoekster beroept zich aldus ten onrechte op het statuut van slachtoffer van mensenhandel. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

Het gerechtelijk onderzoek inzake inbreuken op de wet op de mensenhandel werd afgesloten. Het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen meldde op 21.09.2005 per schrijven dat de zaak met als referte AN37.35.107080-05 geseponneerd werd. Bijgevolg beroept ze zich ten onrechte op het statuut van slachtoffer van mensenhandel (Arts. 61/2 t.e.m. 61/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Arts. 1 IObis en ter van het K.B. van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en vormt dit element geen reden tot regularisatie. Het is niet aan onze diensten om zich uit te spreken over het feit dat betrokkene wel degelijk dient aanschouwd te worden als een slachtoffer van mensenhandel.

Verzoeksters kritiek kan aan deze vaststellingen geen afbreuk doen."

3.3. Net als de verwerende partij dient de Raad vast te stellen dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de schending van Richtlijn 2004/81EG. Deze richtlijn werd immers geïntegreerd in het Belgisch recht, met name via de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 2 van de voormelde wet van 15 september 2006 bepaalt:

"Deze wet zet onder meer (...) de richtlijn 2004/81/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie, om in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen." Concreet werden de artikelen 61/2 tot 61/5 geïncorporeerd in de Vreemdelingenwet. Tevens kan gewezen worden op de artikelen 110 bis en 110 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27 april 2007 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker toont niet aan dat de omzetting van richtlijn 2004/81/EG naar Belgisch recht niet op correcte of onvolledige wijze geschiedde, zodat zij zich niet rechtstreeks kan beroepen op de schending van deze richtlijn.

3.4. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster zich ter ondersteuning van haar aanvraag beroepen heeft op *'andere prangende humanitaire situaties: slachtoffer mensenhandel'*. Als bijlage bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging voegde verzoekster haar paspoort, een begeleidingsovereenkomst van 3 augustus 2005 bij VZW PAYOKE en een kopie van de brief van de procureur des Konings te Antwerpen van 21 september 2005 waarin meegedeeld wordt dat het dossier geseponeerd werd wegens *"onbekende dader(s)"*. Het verweer van de verwerende partij dat verzoeksters dossier inzake slachtoffer mensenhandel in 2005 werd afgesloten wegens seponering van haar klacht door het parket, vindt derhalve steun in het administratief dossier en in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging. De eerste bestreden beslissing stelt, gelet op de hierboven vermelde wetsbepalingen, terecht dat de verwerende partij geen bevoegdheid heeft om te beslissen of verzoekster een slachtoffer van mensenhandel is. Dit komt enkel de parketten toe.

Verzoekster is de overtuiging toegedaan dat zij wel degelijk dient beschouwd te worden als een slachtoffer van mensenhandel, maar dit kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.5. In wat als een tweede middel kan beschouwd worden, werpt verzoekster op *"Regularisatie: Regeerakkoord van 19 juli 2009"*.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Aangezien verzoekster voldoet conform het Regeerakkoord van 19 juli 2009 op basis van volgende criteria:

1. Ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België

2. Werk + duurzame lokale verankering

Dat verzoekster thans al meer dan 5,5 jaar in het Rijk al haar belangen heeft (sociaal, economisch en affectief) en hier leeft, zodoende zij tevens de mogelijkheid dient geboden te worden dit op reguliere wijze te kunnen doen; Aangezien verzoekster in onderstaande uiteenzetting blijkt geeft van haar goede wil en toekomstgerichte visie in ons land, waaruit komt vast te staan dat haar verzoek conform artikel 9bis Vreemdelingenwet weldegelijk gegrond is en de bestreden beslissing dienaangaande dient hervormd te worden en het bevel dd. 18.01.2011 dient vernietigd te worden; Mogelijkheid tot tewerkstelling / Kennis van de Nederlandse taal

Aangezien verzoekster de jonge leeftijd heeft van 24 jaar en de nodige intellectuele capaciteiten bezit, zodat zij, nadat hij over de nodige identiteitsdocumenten en verblijfsdocumenten beschikt, weldra een vaste tewerkstellingsplaats zal vinden; Dat verzoekster absoluut werkbereid is;

Dat verzoekster, gelet op haar langdurig verblijf in België, de kans dient te krijgen om de feitelijke toestand die zich voordoet, om te zetten naar een legale mogelijkheid om alzo te kunnen functioneren in onze maatschappij; Dat verzoekster eveneens intensieve Nederlandse taallessen heeft gevolgd en thans de Nederlandse taal perfect beheerst (zie overgemaakte stukken inleidend verzoekschrift);

Dat de beheersing van de Nederlandse taal (zowel gesproken als geschreven) een assimilatie, integratie en haar werkbereidheid uitdrukkelijk aantoon; Dat verzoekster, gelet op haar langdurig verblijf in ons Rijk, ondertussen door de dagelijkse praktijk een perfecte kennis heeft van de Nederlandse taal; Dat verzoekster erg gemotiveerd is, behulpzaam én leergierig zoals overduidelijk blijkt uit alle reeds gevoegde overtuigingsstukken; Dat zulks ook aantoon dat verzoekster een uiterst goede omgang heeft

met de Belgische bevolking en volstrekt is geïntegreerd; Aangezien verzoekster, op basis van voorgaande uiteenzetting enerzijds in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op basis van 'slachtoffer mensenhandel', anderzijds in het licht van het regeerakkoord van 19 juli 2009 op basis van volgende criteria:

3. Ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België

4. Werk + duurzame lokale verankering"

3.6. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Aangezien verzoekster als tweede middel opwerpt:

'Regularisatie: Regeerakkoord van 19 juli 2009'

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St. nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St. nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St. nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky; R.v.St. nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt.

De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen. In casu merkt verweerder op dat betreffende verzoeksters middel voor ogen dient gehouden te worden dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een beslissing, geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht, (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.). Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere verwijzing naar "Regularisatie: Regeerakkoord van 19 juli 2009". Verzoekster blijft aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel. Terwijl verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar een vermeend regeerakkoord, nu een regeerakkoord uiteraard geen bron van recht uitmaakt, terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 §2 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, uitspraak doet, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Ondergeschikt en in antwoord op verzoeksters concrete kritiek betreffende haar vermeend

- ononderbroken verblijf van 5 jaar en haar duurzame lokale verankering in België,

- Werk en duurzame lokale verankering

De verwerende partij laat dienaangaande gelden dat verzoekster op 4.12.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend.

Ter ondersteuning van haar aanvraag heeft verzoekster zich uitsluiten beroepen op 'andere prangende humanitaire situaties: slachtoffer mensenhandel'. Als bijlage bij dit verzoekschrift werd door verzoekster slechts haar paspoort, een begeleidingsovereenkomst dd. 3.08.2005 bij VZW PAYOKE en een kopie van de brief van de procureur des Konings te Antwerpen.

Verzoekster heeft zich geenszins beroepen op een 'ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België', dan wel 'Werk + duurzame lokale verankering'

Verzoeksters dan ook in onderhavig verzoekschrift niet dienstig voorhouden dat ze dient geregulariseerd te worden op basis van de voormelde criteria.

Het tweede middel van de verzoekende partij is onontvankelijk, minstens ongegrond."

3.7. De Raad dient net als de verwerende partij op te merken dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de schending van een regeerakkoord. Een regeerakkoord is immers een geheel van afspraken tussen partijen die samen over een meerderheid in het parlement beschikken, over het beleid dat een nieuwe regering zal voeren. Een regeerakkoord houdt enkel algemene beleidsintenties in die nader dienen uitgewerkt te worden en heeft bijgevolg geen enkele bindende of verordenende kracht, waaraan verzoekster rechten kan ontlelen.

3.8. Voor zover verzoekster bedoelt op te werpen, de schending van de instructie van 19 juli 2009 *"betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet"*, waarnaar de eerste bestreden verwijst, dient de Raad op te merken dat verzoekster zich niet dienstig rechtstreeks kan beroepen op de

schending ervan aangezien de betrokken instructie vernietigd werd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 en met terugwerkende kracht uit de rechtsorde verwijderd werd. Verzoekster kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit die instructie op zichzelf geen rechtsgrond putten om tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing te besluiten (cfr. RvS 27 januari 2011, nr. 6455 (c)).

3.9. Aan de hand van het administratief dossier kan ten slotte verwerende partij gevolgd worden in haar verweer dat verzoekster zich in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging niet beroepen had op de in haar verzoekschrift vermelde criteria. Voor zover het de bedoeling is van verzoekster om de Raad te horen verklaren dat haar aanvraag gegrond is aan de hand van de door haar in het verzoekschrift ingeroepen criteria, dient de Raad op te merken dat zulks hem als annulatierechter niet toekomt.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.10. In wat als een derde middel kan beschouwd worden, werpt verzoekster de schending op van *“het beginsel van behoorlijk bestuur, motiveringsbeginsel, draagkrachtbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel (artikel 62 wet van 15 december 1980).”*

Verzoekster betoogt als volgt:

*“Aangezien de ingeroepen motieven pertinent moeten zijn en de beslissing verantwoorden (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in I. OPDEBEECK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Deurne, Kluwer Rechtswetenschappen België, 1993, (p. 87) nr. 40, p. 113);
Dat de redenen zoals verwoordt in de bestreden beslissing dd. 20.12.2010 niet pertinent is en de beslissing niet verantwoordt;
Dat minstens het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18.01.2011 geen rekening heeft gehouden met het verblijfsrecht van verzoekster dat zij onomstotelijk en onbetwistbaar slachtoffer is geweest van menshandel en seksuele uitbuiting;
Dat de redenen zoals aangehaald in de bestreden beslissing en/of in het betreden bevel om het grondgebied te verlaten, deze beslissing dan ook niet verantwoorden;
Dat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt;”*

3.11. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekster stelt in haar derde middel dat ‘geen rekening werd gehouden met het verblijfsrecht van verzoekster dat zij onomstotelijk en onbetwistbaar slachtoffer is geweest van mensenhandel en seksuele uitbuiting’. De verwerende partij heeft de eer dienaangaande te verwijzen naar zijn repliek op verzoeksters eerste middel en benadrukt dat in casu verzoekster zich op 2.08.2005 aanmeldde bij Payoke. Op 11.08.2005 werd aan verzoekster in het kader van de bijstand aan slachtoffers van mensenhandel het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met een termijn van 45 dagen. Reeds op 26.09.2005 werd aan de verwerende partij gemeld dat Payoke de begeleiding van verzoekster stopzet, wegens de seponering van het dossier door het Parket van de procureur des Konings. Verzoekster werd nooit in het bezit gesteld van een verblijfsrecht als slachtoffer van mensenhandel. Het dossier van verzoekster werd reeds in 2005 afgesloten.

Verzoekster beroept zich aldus ten onrechte op het statuut van slachtoffer van mensenhandel.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis ontvankelijk, doch ongegrond is. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het motiverings-, draagkracht- en zorgvuldigheidsbeginsel inclus. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. De verwerende partij is de mening toegedaan dat ook verzoeksters derde middel niet kan worden aangenomen.”

3.12. Waar verzoekster opnieuw verwijst naar het feit dat zij *“onomstotelijk en onbetwistbaar slachtoffer is geweest van mensenhandel en seksuele uitbuiting”* volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Waar verzoekster m.b.t. de tweede bestreden beslissing die ertoe strekt haar illegale

verblijfsstatus vast te stellen, poneert dat de redenen die eraan ten grondslag liggen de beslissing niet verantwoorden, dient de Raad op te merken dat verzoekster nalaat haar kritiek te concretiseren. Het middel is op dit vlak onvoldoende uitgewerkt om ontvankelijk te zijn.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.13. In wat als een vierde middel kan beschouwd worden, werpt verzoekster de schending op van “*de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (artikel 2 en 3 wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen).*”

Verzoekster betoogt als volgt:

“Aangezien alle administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed;

Dat deze motiveringsplicht verzoekster moet toelaten de redenen te begrijpen die aan de grondslag liggen van de genomen beslissing; Dat de formele motiveringsverplichting onder meer vereist dat in de beslissing zelf de correcte juridische overwegingen dienen te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen (artikel 3, lid 1 van de Wet van 29 juli 1991, R.v.St. 21 mei 1992, 39.433); Dat de beslissing aldus de juridische regels dient aan te geven die werden toegepast; Dat de motivering tevens dient aan te geven hoe de aangegeven feiten op basis van juridische regels tot de beslissing aanleiding geven; Dat het bevel om het grondgebied te verlaten, gedateerd op 18.01.2010, geen rekening houdt met de uitbuiting en mensenhandel hetwelk verzoekster heeft ondergaan;

Dat de formele motiveringsplicht een algemeen rechtsbeginsel is hetwelk inhoudt dat iedere handeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd;

Dat de motivering eerst afdoende is als ze pertinent en draagkrachtig is, quod non in casu;

Dat de vereiste van draagkrachtigheid impliceert dat de motivering duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is;

Dat het bestreden bevel dd. 18.01.2011 niet voldoet aan deze vereiste nu geen enkele rekening werd gehouden met de toestand van verzoekster op dat ogenblik, te weten haar verblijfsrecht in het Rijk volgend uit het gegeven 'slachtoffer mensenhandel';

Dat de motiveringsplicht geschonden is aangezien de motieven die in het bevel niet voldoende deugdelijk en draagkrachtig zijn om de beslissing te schragen;

Aangezien uit dit alles duidelijk blijkt dat er een schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid een schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot redelijkheid;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten onredelijk en niet correct is en bovendien gebrekkig en onjuist gemotiveerd en onzorgvuldig onderzocht;”

3.14. Verwerende partij repliceert als volg in haar nota met opmerkingen

“Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin inhoudelijke kritiek levert en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de

Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing wordt wel degelijk rekening gehouden met verzoeksters beweringen omtrent haar verblijfstoestand als slachtoffer van mensenhandel'.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoeksters vierde middel onontvankelijk, minstens ongegrond is."

3.15. Verzoeksters kritiek is gericht tegen de motivering van de tweede bestreden beslissing en het geheel vormt wel degelijk een ontvankelijk middel. Voor zover een exceptie van onontvankelijkheid van het middel kan ontwaard worden in de nota met opmerkingen van de verwerende partij dient zij derhalve verworpen te worden.

3.16. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.17. Verzoekster gaat er met haar kritiek aan voorbij dat de eerste bestreden beslissing, die samen met de tweede bestreden beslissing betekend werd, haar argument dat ze een slachtoffer mensenhandel is, op afdoende wijze beantwoordt. De Raad ziet niet in waarom de tweede bestreden beslissing die getroffen werd op grond van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en in het licht daarvan motiveert, nog eens in het bijzonder zou dienen te motiveren aangaande verzoeksters argument dat ze een slachtoffer mensenhandel is.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA